

Arrest

nr. 268 599 van 22 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. NAHON
Rue de Joie 56
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 september 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. NAHON verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 3 april 2020 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna gemachtigde) verklaart deze aanvraag onontvankelijk op 2 september 2021, aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 september 2021. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de procedure internationale bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg als niet begeleide minderjarige op 20.11.2015 internationale bescherming aan in België. Deze procedure internationale bescherming werd op 29.05.2019 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Voor wat betreft het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar –namelijk iets meer dan 3 jaar en 6 maanden – heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de asielinstanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beweert dat het onmogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst aangezien hij daar vreest voor zijn leven. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat het voor betrokkene onmogelijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij daar vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonst dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Voor wat betreft het feit dat betrokkene diverse sociale contacten heeft opgebouwd in België dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonst dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn procedure internationale bescherming niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de procedure internationale bescherming werd afgesloten op 29.05.2019 is tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied vervallen.

Tot slot verwijst betrokkene naar de verklaringen van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken die stelt dat hij de ‘sans-papiers’ uitnodigt om zich geheel te geven aan België en zich te integreren door werk te zoeken in knelpuntberoepen en dat hij tevens het nodige zal doen om een verblijfsvergunning te geven aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Echter, betrokkene behoort niet tot deze doelgroep aangezien hij geen arbeidscontract voorlegt zodat hij niet

aantoont dat hij tewerkgesteld zou kunnen worden in een knelpuntberoep. Bovendien is betrokkene zelfs niet in het bezit van een geldige arbeidskaart.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds november 2015 in België verblijft, dat hij cursussen Franse les en een inburgeringscursus volgde, dat hij werkwilgig is, dat hij enkele getuigenverklaringen voorlegt, dat hij een grote vrienden-en kennissenkring zou opgebouwd hebben en dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen heeft eigen gemaakt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten, ook aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 september 2021. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

**“ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*Il est enjoint à Monsieur, qui déclare se nommer :
De heer, die verklaart te heten:*

Nom, prénom/A/aam, voornaam: A. (...), Ö. (...) F. (...)
date de naissance / geboortedatum : (...) 1998
lieu de naissance / geboorteplaats : (...)
nationalité/nationaliteit : Turkije

*de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen , sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*dans les 30 jours de la notification de décision.
binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

**MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:**

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : l'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable, ni d'un visa valable.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort noch van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het “*principe de bonne administration*” en van het “*principe selon lequel l'autorité administrative ne peut commettre d'erreur manifeste d'appréciation*”.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“(…)

B. APPLICATION DES PRINCIPES DE DROIT AU CAS D'ESPECE

En l'espèce, l'Office des Etrangers a rejeté la demande 9 bis du requérant en ce qu'il n'aurait pas démontré l'existence de circonstances exceptionnelles rendant impossible l'introduction de sa demande depuis son pays d'origine.

Il apparaît que l'Office des Etrangers, dans sa décision, n'a manifestement pas tenu compte de tous les éléments soulevés par le requérant dans le cadre de sa demande de séjour et n'a pas procédé à un examen de la demande sous l'angle des éléments invoqués par le requérant.

1. L'Office des étrangers a violé l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 puisqu'il a considéré que « Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. (...) De loutere vermelding dat het voor betrokkene onmogelijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij daar vreeest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden », ce qui méconnaît la portée de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, rappelée ci-dessus.

D'une part, l'Office des étrangers commet une erreur d'appréciation en prétendant que le requérant se serait contenté d'une prétention générale puisqu'il a bien précisé qu'il était personnellement menacé de mort. Il a donc bien invoqué une circonstance et une crainte personnelle, outre la situation sécuritaire globale en Turquie.

La circonstance que le requérant n'aurait pas apporté de début de preuve suffisant concernant ces éléments ne permet pas d'exclure en l'espèce que ces éléments puissent être constitutifs de circonstances exceptionnelles, dès lors qu'en l'espèce, la partie requérante avait indiqué dans sa demande que la renvoyer à son pays d'origine afin d'y introduire sa demande constituerait une violation de l'article 3 de la CEDH. (CCE, 27 mai 2016, arrêt n° 168 499) et compte tenu du devoir de minutie dans le chef de la partie adverse.

Le moyen, en ce qu'il est pris de la violation de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980, du devoir de minutie et de l'article 3 de la CEDH et dans les limites décrites ci-dessus et, doit être déclaré fondé et suffit à justifier l'annulation de la décision entreprise.

2. La partie adverse viole également son obligation de motivation formelle en ce qu'elle ne procède pas à l'examen, en tant que circonstance exceptionnelle, de la durée particulièrement longue du traitement de la demande de protection internationale introduite en Belgique par le requérant alors que cet élément a été invoqué comme tel.

Dans la décision attaquée, l'Office des Etrangers reconnaît en effet à demi-mots que la procédure de protection internationale de M. A. a été particulièrement longue :

« Voor wat betreft het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar - namelijk 3 jaar en 6 maanden - heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft op beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. »

Or Votre Conseil a déjà considéré qu'une longue procédure d'asile pouvait être constitutive de circonstances exceptionnelles.

Ce type de critère relatif à la durée de la procédure d'asile figurait en outre tant dans la loi du 22 décembre 1999' que dans différentes circulaires dont la circulaire du 15 décembre 1998 et l'instruction du 19 juillet 2009 (annulée par la suite), appliqué de manière constante par l'administration.

En effet, lorsque les autorités laissent s'écouler un délai de plusieurs années avant que l'étranger n'obtienne une réponse à sa demande de protection internationale ou de séjour, celui-ci construit dès lors des attaches sociales durables dans la société et le centre de ses intérêts affectifs, sociaux et économiques se trouvent de plus en plus dans le pays traitant sa demande.

Vu le long séjour en Belgique qui a rendu possible en raison du délai que l'administration a laissé s'écouler pour traiter la demande d'asile, on peut raisonnablement présumer que des attaches sociales durables se sont tissées dans la société de sorte que la personne en situation précaire au niveau du séjour est un cas humanitaire.

Le centre de ses intérêts affectifs, sociaux et économiques se trouvent de plus en plus dans le pays traitant sa demande plus ce délai est long. « Un séjour défait de 5 ou 6 ans dans le pays constitue une présomption forte et déterminante en ce qui concerne le développement d'attaches sociales durables ». Bien qu'il s'agisse d'un avis qui a gouverné les prises de décisions dans le cadre de la campagne de régularisation suite à la loi du 22 décembre 2009 qui a par la suite été annulée, ce principe a été repris par la Jurisprudence du Conseil d'Etat .

De plus, lorsque l'État porte la responsabilité d'une trop longue situation d'incertitude et d'attente, en violation des principes de bonne administration, il paraît équitable qu'un titre de séjour soit octroyé sur cette base notamment.

La longueur d'une procédure peut aussi s'expliquer pour des raisons qui ne sont pas imputables à la responsabilité de l'administration, par exemple le manque de collaboration du demandeur ou la complexité particulière d'un dossier (notamment lorsqu'il y a des éléments relevant d'une clause d'exclusion sur base de l'article 1F de la Convention de Genève). C'est pourquoi cette situation pourrait encore relever du pouvoir discrétionnaire.

En l'espèce, il n'est pas contestable que la partie adverse n'invoque aucune raison qui ne seraient pas imputables à la responsabilité de l'administration pour justifier ce long délai de plus de 3 ans.

Tout au plus, la partie adverse tente de se dédouaner sans motiver en quoi la durée de la procédure d'asile, qui a impliqué un long séjour « légal » en Belgique pour le requérant et la naissance d'un attachement à la Belgique, ne pourrait constituer une circonstance exceptionnelle.

Elle se contente de déclarer que la longueur de la procédure ne peut lui être reprochée :

« Voor wat betreft het feit dat de asielpprocedure meer dan 3 jaar - namelijk 3 jaar en 6 maanden - heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft op beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de asielinstanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. »

Par conséquent, l'Office des Etrangers manque clairement à son obligation de motivation formelle et au principe de bonne administration et de minutie si bien que la décision devra être annulée.

3. Dans le cadre de sa demande de séjour, le requérant a notamment invoqué l'existence d'une vie privée et familiale en Belgique puisqu'il vit depuis plusieurs années chez sa tante paternelle, Mme R. A., avec qui il a créé d'importants liens affectifs similaires à ceux entre un fils et sa mère, si bien que l'éloignement du requérant de cette famille peut causer une violation de l'article 8 de la CEDH.

Dans la décision attaquée, l'Office des étrangers n'aborde cependant pas la violation de l'article 8 de la CEDH sous l'angle des liens affectifs et familiaux avec cette tante paternelle.

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie familiale », pas plus que la notion de « vie privée ». Les deux notions sont autonomes et doivent être interprétées indépendamment du droit national.

Concernant l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille.

Ensuite, il doit apparaître dans les faits que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (Cour EDH, 12 juillet 2001, K. et T. / Finlande, §150).

S'agissant en l'espèce d'un lien tante-neveu, cet élément est démontré.

La notion de vie privée devait être également abordée compte tenu des attaches sociales durables que le requérant a tissées avec des personnes en Belgique comme invité ci-avant. Il n'en est fait nullement mention dans la décision attaquée.

La partie adverse n'a nullement réalisé une balance des intérêts en présence puisqu'elle n'a même pas pris la peine de relever l'existence de la famille paternelle du requérant dans les deux décisions attaquées alors que l'existence de ce lien familial en Belgique rend difficile tout retour du requérant pour une période indéterminée.

Il s'agit donc d'une violation de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs visés par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980.

De la même manière, l'exécution de l'ordre de quitter le territoire attaqué affecte gravement la vie privée et familiale du requérant, et ce d'une manière disproportionnée et portent atteinte à ses droits fondamentaux. Cette atteinte ne repose sur aucun fondement objectif et est totalement disproportionnée au but poursuivi.

Plus précisément, l'article 8 de la Convention impose à l'Etat belge une obligation positive de maintenir et de promouvoir la vie familiale et privée du requérant.

Partant, en motivant les décisions de la sorte, la partie adverse a violé l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et a commis une ingérence disproportionnée sans prendre la peine d'effectuer la balance des intérêts en présence.

* * *

L'ordre de quitter le territoire du 02.09.2021 étant l'accessoire de la décision d'irrecevabilité, l'annulation de cette décision emporte incontestablement l'annulation de l'ordre de quitter le territoire."

2.2 Verzoeker beroept zich in de eerste plaats op een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht, zoals uiteengezet in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Daarnaast begaat verweerder volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in bovenvermelde artikelen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft ook toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Verweerder heeft in de tweede bestreden

beslissing gemotiveerd dat hij toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort, noch van een geldig visum. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder zijn formele motiveringsplicht schendt omdat hij de lange duur van de asielprocedure niet als buitengewone omstandigheid heeft onderzocht. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, heeft verweerder wel onderzocht en gemotiveerd waarom de duur van de asielprocedure niet in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid. Verweerder stelt immers dat er opgemerkt dient te worden dat *“het feit dat er verdraging, zelfs indien onredelijk land, werd opgelopen in de behandeling van het dossier dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook”*. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk voorhouden dat de duur van zijn asielprocedure niet werd onderzocht als buitengewone omstandigheid.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel moet in voorliggende zaak, wat betreft de eerste bestreden beslissing, worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (cf. RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep

te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (cf. RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder motiveert in voorliggende zaak dat de door verzoeker aangebrachte elementen niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met verweerders appreciatie van de door hem aangebrachte gegevens.

In het licht van de door verzoeker aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM, betoogt verzoeker dat hij duidelijk heeft verklaard dat hij persoonlijk met de dood wordt bedreigd en zich niet enkel heeft beperkt tot een algemene bewering. Verzoeker stelt dat hij zich wel beroept op zijn eigen persoonlijke situatie en individuele vrees voor zijn leven, alsook op de algemene veiligheidssituatie in Turkije.

In zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zegt verzoeker hierover het volgende:

“Verzoeker kan deze aanvraag niet richten vanuit zijn land van herkomst omdat zijn leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 E.V.R.M. dat stelt dat terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering.”

In de bestreden beslissing wordt aangaande de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM het volgende gemotiveerd:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

De Raad bemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat, bij wijze van een arrest van de Raad met nr. 222 166 van 29 mei 2019, aan verzoeker de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus zijn geweigerd.

Het is niet kennelijk onredelijk of incorrect om een problematiek die door een gespecialiseerde asielinstantie niet werd aanvaard om een vluchtelingen- of beschermingsstatus toe te staan, wat impliceert dat door het aanvoeren van deze problematiek geen reëel risico op een schending van artikel

3 van het EVRM werd aangetoond, ook niet te aanvaarden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, eerste lid van de vreemdelingenwet. Daarenboven blijkt dat verzoeker de algemene bewering dat zijn *“leven aldaar ernstig gevaar loopt”* op geen enkele wijze concreet aannemelijk maakt of onderbouwt met de nodige bewijsstukken. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker poneert, dient hij de ingeroepen bijzondere omstandigheden wel aannemelijk te maken, gezien een loutere bewering niet volstaat.

Voorts betoogt verzoeker dat de duur van zijn asielprocedure wel een bijzondere omstandigheid kan uitmaken. Hij verwijst hierbij naar de wet van 22 december 1991 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, naar de omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de regularisatie van bijzondere situaties en naar de (inmiddels vernietigde) instructie van 19 juli 2009, die volgens hem consequent worden toegepast door de administratieve overheid. Verzoeker stelt dat verweerder niet motiveert waarom de lange duur van de asielprocedure, tijdens dewelke verzoeker hechte banden met België heeft ontwikkeld, niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft inderdaad op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Zoals verzoeker zelf stelt in zijn verzoekschrift, werd deze instructie inmiddels vernietigd, met name bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Hieruit volgt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden, alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid.

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument te blijven aanvoeren, ook niet op grond van niet-afdwingbare beleidslijnen of een achterliggende filosofie.

Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor men er mocht van uitgaan dat indien zijn aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat zijn aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk *contra legem* gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer zijn verwijderd.

Bovendien mag niet uit het oog worden verloren dat het gegeven dat de bovenvermelde instructie werd vernietigd door de Raad van State, niet belet dat de overheid in het algemeen, zoals de toenmalige staatssecretaris, nader bepaalt door welke principes hij van plan is zich te laten leiden bij de uitoefening van zijn door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een strakke en absoluut bindende regel en mag geenszins worden verward met door verzoeker positief afdwingbare rechten. Deze aangekondigde gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken.

Betreffende het lang verblijf van verzoeker in België, blijkt uit de bestreden beslissing nadrukkelijk dat verweerder van oordeel is dat dit element geen bijzondere omstandigheid is die verantwoordt dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. Het standpunt van verweerder vindt bovendien steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelt: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder in voorliggende zaak niet kon terugvallen op een standpunt dat steun vindt in de rechtspraak van het hoogste administratieve rechtscollege of dat hij door dit te doen kennelijk onredelijk optrad.

Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat verweerder niet heeft gemotiveerd waarom diens lang verblijf in België niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanzien.

Waar verzoeker verder stelt *“il paraît équitable qu'un titre de séjour soit octroyé sur cette base notamment”*, merkt de Raad op dat in zoverre verzoeker blijk geeft van een andere beoordeling van de reeds door de gemachtigde beoordeelde elementen, een opportuniteitsonderzoek niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verzoeker betoogt voorts *“il n'est pas contestable que la partie adverse n'invoque aucune raison qui ne seraient pas imputables à la responsabilité de l'administration pour justifier ce long délai de plus de 3 ans”*. Waar verzoeker lijkt voor te houden dat verweerder moet verantwoorden waarom de behandeling van verzoekers asielprocedure meer dan drie jaar in beslag heeft genomen, merkt de Raad op dat deze asielprocedure niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig geschil. Daarenboven moet worden benadrukt dat de administratieve overheid elk verzoek om internationale bescherming, dan wel elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. De vreemdelingenwet voorziet geen termijn waarbinnen deze procedures moeten worden behandeld.

Verzoeker toont bovendien niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat verweerder niet kan aantonen dat de duurtijd van de asielprocedure te wijten is aan externe factoren buiten diens eigen verantwoordelijkheid. Verzoeker toont niet aan gegriefd te zijn door de omstandigheid dat de administratieve overheid een bepaalde tijd heeft gedaan over het nemen van een beslissing.

Verzoeker slaagt er niet in door middel van zijn betoog een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het proportionaliteitsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoeker toont evenmin een manifeste appreciatiefout in hoofde van verweerder aan. Verzoeker faalt er tenslotte in een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan te tonen.

Vervolgens werpt verzoeker een schending op van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker betoogt dat hij reeds meerdere jaren in België verblijft bij zijn tante. Verzoeker voert aan dat verweerder de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM niet bespreekt in de bestreden beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat dit wel het geval is. Verweerder stelt hierin immers:

“Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Voor wat betreft het feit dat betrokkene diverse sociale contacten heeft opgebouwd in België dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Uit verzoekers verblijfsaanvraag blijkt dat hij aangaande de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM slechts toelicht dat hij *“alhier meer dan 4 jaar vertoeft en zijn leven opgebouwd heeft (...) Het is onwenselijk voor verzoeker om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar zijn geboorteland. Voor hem zou dit werkelijk een trauma betekenen”*. Verzoeker heeft aldus nagelaten te vermelden dat hij bij zijn tante verblijft. Het is de verantwoordelijkheid van verzoeker om alle elementen

die volgens hem dienstig zijn, in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging te betrekken. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder mag ervan uit gaan dat verzoeker alle dienstige stukken en gegevens heeft bijgebracht ter staving van zijn verblijfsaanvraag. Van verweerder kan niet worden verwacht rekening te houden met elementen waar hij geen kennis van had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

In de hypothese dat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM verder moet worden onderzocht, moet worden gesteld dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Waar verzoeker zich beroept op zijn recht op respect voor het privé- en gezinsleven, moet vooreerst worden aangetoond dat dit privé- en gezinsleven beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In casu voert verzoeker aan dat hij al verschillende jaren samenwoont met zijn tante, met wie hij volgens hem dergelijke affectieve banden heeft opgebouwd die gelijkaardig zijn aan diegenen tussen moeder en zoon. De Raad bemerkt dat voor het bestaan van een gezinsleven tussen een meerderjarige verzoeker en zijn tante, er bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten worden aangetoond. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij affectieve banden met zijn tante onderhoudt, doch laat na aan te tonen dat er ook bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Aldus kan er geen schending van zijn recht op eerbiediging van zijn gezinsleven worden weerhouden.

Betreffende het privéleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd, stelt hij dat hieromtrent in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd. Ook dit kan worden weerlegd door middel van een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, waarin wel degelijk wordt gemotiveerd: *"Voor wat betreft het feit dat betrokkene diverse sociale contacten heeft opgebouwd in België dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de sociale*

relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt". Verzoeker weerlegt dit motief niet door de loutere herhaling van zijn privéleven in België. Een schending van het recht op eerbiediging van verzoekers privéleven kan evenmin worden weerhouden.

Waar verzoeker tenslotte betoogt dat de tweede bestreden beslissing eveneens zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven schendt, omdat de tweede bestreden beslissing volgens verzoeker geen objectieve grondslag heeft en niet in verhouding staat tot het nagestreefde doel, moet, met verwijzing naar bovenstaande bespreking in het kader van artikel 8 van het EVRM, worden gesteld dat verzoeker faalt het bestaan van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij stelt dat de tweede bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

Verzoeker slaagt er niet in een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN